

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Havfruen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Havfruen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_617_3-txt-root.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Havfruen.

(Tilhörerne ved mine første historiske Foredrag tilegnet.)

-
- 1 I Livets Vaar,
Med gule Haar,
Blandt Piger smaa,
Med Öine blaa,
Kan meget Sært os hænde,
Og Virkeligt
Fra Skin og Sligt
Er da ei nemt at kiende.
- 2 308Med Kindhaar graat
Paa Tanke-Slot,
Med gulnet Vid,
I Höstens Tid,
Jeg derfor vel maa smile
Ved Ungdoms Syn
Og Rynke-Bryn,
Paa Skjaldens Sandsagn tvi'le.
- 3 Men Dröm i Lund,
I Morgenstund,
I Blomstervang,
Ved Fuglesang
For Skjalden i hans Vugge,
Jeg dog udfandt
Er meer end Tant,
Om end Magistre mukke.
- 4 Thi vær saa god,
Du unge Blod!
Mig Öre laan,
Trods Hum med Haan
Af hundrede Magistre!
Ei Fjer de fat
Faae i min Hat,
Blev de end nok saa bistre.
- 5 Som fordum *Frey*,
Forvoven jeg,
Beruset halv,
I *Valaskjalv*,
309Sprang op paa *Odins Sæde*,
Paa Möens Klint,
Med Öie blindt
For *Norners* Frihaands-Kiæde.
- Jeg tænker paa,

- 6 Jeg troer, jeg saae,
Og, først og sidst,
Jeg hørde vist,
Om ogsaa kun i Drømme,
Paa *Hlidskjælvs* Tind,
Hvad Muldvarp blind
Maa altid skævt bedømme.
- 7 Fra Öine vel
Der faldt som Skæel,
Og Klinte-Top
Sig skiöd vel op
Imellem Himmel-Bjerge;
Thi Öine smaa
Der oversaae
Stor-Hanserne som Dværge.
- 8 Nu i en Hast
Hvad Löst og Fast
I Öine faldt,
At melde Alt,
Det gaaer mig over Magten;
Hvad, Jorden næst,
Mig hued bedst,
At sige, det er Agten.
- 9 310 En Havfru skiön
Der sad i Lön,
Paa Engebund
Ved Öresund,
Ombölget af Kiærminder,
Med Vippekrannds,
Med Regnbuglands,
Med aftenrøde Kinder.
- 10 Hver Helt i Nord,
Selv *Age-Thor*,
Fordunkled hun
I Bögelund,
Blaaöiet og guldhaaret,
En Straalepil
Var hendes Smil,
Og klart blev Hjertesaaret.
- 11 Som fordum *Frey*,
Saa fandt og jeg,
Den Tue lav,
Ved sölvblaa Hav,
Höisæde, værdt at vinde,
En Throne skiön
For Halvgud-Sön,
Trods den paa Klippetinde.
- 12 Da sank fra Sky,
Til Bögely,
Med Aftensol,
Min Klintestol,
311Og alle Planer prude,
Med Fryd jeg ned
Til Sletten gled,
Min Höiheds-Dröm var ude.
- 13 Som fordum *Frey*,
Saa beiled jeg,
Med Bud og Bön,
I Lys og Lön,
Til Hjertet og til Haanden,

- Men Odins Ring,
Som ingen Ting,
Forsmaade Lilje-Vaanden.
- 14 Mit gode Sværd
Til Herrefærd,
Men alt for stort
Og klodset gjort,
Til Trods for Finheds-Smagen,
Jeg klapped paa,
Gav at forstaae,
Det ledte længst om Magen.
- 15 Da sagde koldt
Den Havfru stolt:
Hvi byder ei
Du mig, som *Frey*,
Den Skat til Fæstens-Gave,
Saa jeg min Frygt
For Sværdet stygt
Med det kan dybt begrave?
- 16 312 Da fnøs jeg vildt:
Din Spot er spildt,
Og tænk kun ei,
Som fordum *Frey*,
Jeg höre vil af *Loke*,
At Kvindekjær
Har solgt sit Sværd,
Sin Tröst i *Ragnaroke!*
- 17 Da tav hun kvær,
Den Havfru skjær,
Neddukket saa
I Bölgen blaa,
Som i en Afgrund aaben,
Og ene stod
I Hu saa mod
Jeg med mit blotte Vaaben.
- 18 Hvo kun har kjær
Det skarpe Sværd,
Det kolde Jern,
Til Livets Værn,
Men seer, han Död kun volder,
Maa blegne selv
For höiröd Elv,
Naar Armene han folder.
- 19 Saa blegned jeg
Paa Kæmpevei,
Da kun omsonst
Min Galdre-Konst
313Jeg prøved paa de Döde,
Da blev jeg sky
For Vaabengny,
Og angred Haardheds Bröde.
- 20 Da op der sprang
Med Flöite-Klang
En Valhalds-Dör,
Som aldrig för
Af meer end Navn jeg kiendte,
Dermed udfoer
Et vinget Ord,
Som mig paa Tungen brændte:

- 21 "O, kom igien,
Du Havfru væn!
Endnu engang
Duk op med Sang!
Saa vil jeg mig omvende;
O kom, see her!
Mit gode Sværd
Jeg giver Dig ihænde.
- 22 Nu ogsaa jeg,
Som fordum *Frey*,
Om Kiærlighed
Har lært Beskeed,
Hvordan med Sværd den vindes.
Lad *Loke* kun
Nu bruge Mund,
Til den for evig bindes!
- 23 314Ja, Havfru söd!
I Fredens Skiöd,
Ved Kvindens Fod
Med Helteblod,
Jeg Kæmpe-Sværdet lægger,
Og blotter kun
I Farens Stund,
Naar selv Du mig opægger!"
- 24 Hvi bobbler saa
Nu Bölgen blaa?
O, Havfru-Dands!
O, Regnbu-Glands,
Og aftenrøde Kinder!
Velkommen hid,
Paa höie Tid,
Ombölget af Kiærminder!
- 25 Saa rækker Mund
Til Havets Bund,
Saa finder Ord
Den gode Jord,
Som mangefold mon bæere,
Saa toner end
"Velmödt igien"
Fra Venner hjertenskiære!
- 26 I Aftenstund,
Ved Öresund,
I Bögesal,
Hvor Nattergal
Slaaer sine Triller söde,
Med Gammens-Röst,
Med Liv og Lyst,
Blev holdt et Stævnemöde!
- 27 315 Som fordum *Frey*,
Saa fæsted jeg
Havfruen skiön
I Lys og Lön,
Til Ægteviv i Aanden,
Hun föder huld
Mig Fugle-Kuld,
Som fjedres efterhaanden!
-
- 28 I unge Skud
Til Stamme prud,
Af Böge-Rod,

End frisk og god,
Skiöndt Fuglen var forstummet!
Om *Hiertens-Lyst*
I eders Bryst
Jeg sang kun lidt forblummet.

29 I gav med Fryd
Mig Örenlyd,
Til Tale sær
Paa Kryds og Kvær,
Om Tanker og Bedrifter,
Til Skjalde-Ord
Om *Fest* i Nord,
Naar Farve Tiden skifter.

30 Ved Straalerand
Om *Grækenland*,
Ved *Nordens* Kaar,
Og *Danmarks* Vaar,
I vilde med mig glöde,
Og favned ömt
Foruden Skrömt,
Vort Modersmaal det söde.

31 316 Ja, Skjaldens Ord
Om Fred i Nord,
Og Hjertebaand
I Friheds Aand,
Til Gamle og til Unge,
Med Moders Röst
I eders Bryst
I fandt, som paa min Tunge.

32 Hvad dybt gienlöd,
Og höit udbröd,
Til Sang i Sky,
Med Kræfter ny,
Som Vin sit Fængsel sprænger!
Nu er det sandt,
De Danske vandt,
Ei raader *Grændel* længer!

33 Med Aand for Vind
Nu blæser ind
Nyaaret godt
Den gamle Drot,
Paa *Himmelbjerg* med Luren;
Da vaagner Dyd,
Da vaagner Fryd,
Med *Hjertedybs-Naturen!*

N. F. S. Grundtvig
